

Albrechtsen (VS):

Af det, statsministeren sagde den 28. januar, fremgik det, at statsministeren ville have os til at tro, at den virkelig farlige situation skulle være, når Parlamentet forkastede et forslag. Derom siger statsministeren, at det er det værste, der kan ske. Nej, det er ingenlunde det værste, der kan ske, og jeg går også ud fra, at statsministeren i dag vil bekræfte, at statsministeren dermed tilslorede en langt farligere mulighed, nemlig at Parlamentet og Kommissionen laver ændringsforslag, men at Parlamentet ikke forkaster det samlede forslag, for det betyder, at Danmark vil blive sat i en situation, hvor den negative enstemmighed bliver en trussel for Danmark. Det kræver enstemmighed at få disse ændringsforslag ud, og da det endelige forslag kan vedtages med flertal, er der jo ingen grund til, at Kommissionen og flertallet skal tage hensyn til Danmark ved disse ændringsforslag. Så bliver disse ændringsforslag bare tromlet igennem. Kommissionen behøver kun ét lands støtte, og så bliver det endelige og forringede forslag tromlet igennem med kvalificeret flertal til slut. Er det ikke den korrekte gengivelse, hr. statsminister?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hvis debatten om parlamentsafsnittet forekommer mange at være indviklet, så har hr. Albrechtsen sandelig været en stor bidragyder dertil.

Der er ikke noget nyt i, at Parlamentet kan stille ændringsforslag til Kommissionens forslag. I den gældende formulering af artikel 149 står der nemlig:

»Så længe Rådet ikke har truffet afgørelse, kan Kommissionen ændre sit oprindelige forslag, især når det er blevet forelagt Forsamlingen til udtalelse.«

Sådan var det, sådan er det, og sådan vedbliver det at være.

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, at statsministeren burde gøre et alvorligt forsøg på at få opklaret nøjagtigt, hvordan denne sag er. Derfor vil jeg stille et spørgsmål til statsministeren endnu en gang. Det nye er, at man får reglerne om flertalsafstemninger i den endelige afgørelse, og at det kombineres med den regel, at der skal en enstemmig beslutning til for at få et æn-

dringsforslag ud af et forslag. Det vil sige, at Kommissionen ikke behøver at tage hensyn til Danmark, når man gennemtrumfer et ændringsforslag – det kan Danmark ikke forhindre – og så kan Danmark stemmes ned i den endelige afstemning, hvor man i dag har det sådan, at der kræves enstemmighed ved den endelige afstemning. Det vil sige, at man ikke behøver at tage hensyn til Danmark under behandlingen af disse ændringsforslag. Er det ikke det, der er sagen, hr. statsminister?

Hjortnæs (S):

Statsministeren har ret i, at det her kan være kompliceret. Nu har statsministeren formentlig ikke, sådan som jeg har, siddet i Ministerrådet, hvor man skal tage stilling til konkrete indstillinger fra Kommissionen. Jeg har oplevet Kommissionen komme med indstillinger til Ministerrådet, som Ministerrådet ikke ville acceptere, hvorefter formandskabet går i gang med at skabe et kompromis. Jeg har oplevet, at kompromiser skabt af formandskabets initiativ ikke har fået Kommissionens anbefaling.

Vil statsministeren bekræfte, at der herefter kan opstå den situation, at Danmark sammen med et kvalificeret flertal træffer en beslutning i Rådet imod Kommissionens anbefaling, at Parlamentet ved den ekstra samrådsprocedure stiller ændringsforslag til rådet af Kommissionen, der reelt fører forslaget tilbage til den oprindelige skikkelse fra Kommissionens hånd, og at dette nye forslag derefter kan vedtages af et nyt kvalificeret flertal, hvori Danmark ikke indgår?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg sige følgende til hr. Albrechtsen – og det dækker, mener jeg også, i det omfang jeg fattede det, hr. Hjortnæs' spørgsmål: Forsamlingen, altså Parlamentet, kan give råd som hidtil. Kommissionen kan vælge at følge rådet. Gør Kommissionen det, vender sagen tilbage til Ministerrådet, og her kan denne procedure foranledige, at Ministerrådet skal beslutte sig med enstemmighed. Men det vil, tror jeg, i praksis betyde, at der netop kommer til at foreligge en ekstra mindretalsbeskyttelse for et land som Danmark, og det skal vi ikke beklage.